

piccolo
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

โฮเต็ลจูชี...ให้โรงแรมแห่งนี้ เป็นดังฤดูแห่งการเรียนรู้ ホテルジュシー

ซากากิ สึคาสะ
เขียน

ธัญญ์ พลแสน
แปล

ฉันตัวแข็งทื่อเมื่อเห็นตัวแทนเจ้าของที่เงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ
ร้องไห้ เขาร้องไห้อยู่ แถมที่อ่านอยู่นั้นเป็นหนังสือการ์ตูนตาวานด้วย
“ก็เพิ่งเคยอ่าน สนุกดีนะ ‘หน้ากากแก้ว’เนี่ย”
-ซากากิ สึคาสะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จบ ฤดูร้อนของคุณคงต่างไปจากเดิม พร้อมรอยยิ้มน้อย ๆ ที่แต้มอยู่บนแก้ม

หากย้อนความทรงจำในวัยเรียน ฤดูร้อนของหลายคนคงเป็นช่วงเวลาปิดเทอม โดยเฉพาะปิดเทอมในวัยมหาวิทยาลัยซึ่งหลายคนเลือกทำงานพาร์ทไทม์ เช่นเดียวกับ “อีโรจิง” หรือคากิโอะ อิโรมิ

เพียงแต่การทำงานพาร์ทไทม์ของอีโรจิงค่อนข้างพิเศษกว่าใคร ไม่ใช่เพราะสถานที่ทำงานแปลกประหลาด แต่เพราะมี “ผู้คน” แสนพิเศษ ด้วยความเป๊ะสไตล์พีคโคโตะของครอบครัว การเผชิญหน้ากับผู้คนที่มีนิสัยรักอิสระและไม่ยึดติดกับกฎระเบียบทำให้เกิดเป็นเรื่องราวซึ่งกำลังระหว่างความป่วนชวนปวดหัวกับความสนุกที่มีสีสัน

แต่ไม่ว่าจะมีสารพัดปัญหาซึ่งประดังประเดเข้ามามากเท่าไร หรือต้องเผชิญหน้ากับเหล่าผู้คนที่มีนิสัยประหลาด สุดท้าย ฤดูร้อนเพียงช่วงสั้น ๆ จะทำให้ความคิดของเราเติบโต

และฤดูร้อนนี้ ลองปล่อยให้คนอื่นเข้ามาก่อวุ่นชีวิตเราบ้าง คงจะสนุกดี

กระซิบส่งท้าย ใครที่ชื่นชอบซีรีส์ “ร้านขนมแห่งความลับ”
หนังสือเล่มนี้เป็นอีกเล่มที่ห้ามพลาด! เพราะนี่คือผลงานจากนักเขียน
คนเดียวกัน แถมตัวละครในเรื่องยังมีคาแร็กเตอร์โดดเด่นที่บางครั้ง
ก็ชวนให้คิดถึงเหล่าผู้คนจากร้านขนมหวาน “มิตสึยะ”

กดลอจอ่าน

p/ccto/o

สารบัญ

ไฮเต้ลจุชี้	1
ผู้ข้ามเขตแดน	50
การแลกเปลี่ยนที่เท่าเทียม	102
เหล่านักเดินทางท่ามกลางพายุ	152
ราคามิตรภาพ	194
≠ (ไม่เหมือนกัน)	237
สายลมละมุน	294
ส่งท้ายจากผู้เขียน	299
ส่งท้ายจากผู้แปล	302
เกี่ยวกับผู้เขียน	303
เกี่ยวกับผู้แปล	304

โฮเต็ลกูซี่

ฉันรู้ว่า มีบางเรื่อง ที่ตัวเองทำไม่ได้
รู้ว่า “สิ่งที่ฉันควรได้รับ” คืออะไร
และฉันชอบอะไรที่พอดีกับตัวเอง

ดังนั้น

ฉันจึงเกลียดคนที่คิดไปเองว่าทำได้ทุกอย่าง
อยากได้แม้กระทั่งของของคนอื่น
และเสาะหาอะไรที่ไม่เข้ากับตัวเอง

ฉันจะเกลียดจริงๆ

แต่คนที่ฉันเกลียดยิ่งกว่าคือคนไม่เอาไหน
คนที่ทำอะไรแบบขอไปที ไม่ว่าจะกับใครหรือเรื่องอะไร
หากเลี้ยงคนที่ไว้ความรับผิดชอบแบบนั้นได้ตลอดชีวิต
ฉันคงมีความสุขมากแน่ๆ

*

“นี่ ฮิโระจัง เอาไงดี”

คนที่อยู่ตรงหน้าคือเพื่อนของฉันที่ชื่อซากิ หรือชื่อเต็มว่าคาโนะ ซากิโกะ เธอกำลังเอียงคอสงสัย ตอนนี้อยู่ในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยและกำลังเปิดนิตยสารหางานพาร์ทไทม์ในเดือนกรกฎาคม

“อืมมมม...”

ฉันพลิกหน้ากระดาษพลางคิดถึงประเภทของงาน เราจะเก็บเงินไปเที่ยวหลังเรียนจบ ถึงจะลำบากอยู่บ้าง แต่ก็อยากเก็บเงินให้ได้มากที่สุด และเพื่อการนั้น ฉันอ่านนิตยสารออกเสียง

“จะหางานพาร์ทไทม์ง่ายๆแต่ค่าแรงสูง งานพาร์ทไทม์ใกล้บ้าน แต่ค่าแรงมาตรฐาน หรืองานพาร์ทไทม์ที่อยู่ใกล้สักหน่อยแล้วลู่ระยะสั้นดีล่ะ”

“นั่นนะ ถ้าได้เรียงก็คงประมาณว่าเด็กนั่งตงกิ้ง พนักงานร้านสะดวกซื้อ แล้วก็นำตามที่พักริมทะเลแล้วละ”

ลิปกลอสสีชมพูสวยพริ้งเข้ากับผิวขาวๆของซากิ เพราะเธอมีรูปร่างเล็กจึงดูกระจุกกระจิกและน่ารักแบบ “เด็กสาว” ขนาดถอนหายใจก็ยังน่ารัก

“หึๆ เข้าใจไหม”

ส่วนฉัน คากิโอะ ฮิโระมิ ทั้งส่วนสูง น้ำหนักตัว หรือเครื่องหน้า ล้วนแล้วแต่เกินค่าเฉลี่ย ด้วยเหตุนี้ฉันจึงไม่เข้ากับสีชมพูซึ่งต่างจากซากิ แต่ฉันชอบมองซากิ คนชอบพูดว่าเด็กสาวมักคบเพื่อนประเภทเดียวกัน ทว่าฉันไม่ใช่ ฉันยอมรับในตัวซากิเพราะเธอแตกต่างจากฉัน อย่างแรกเลย ถ้ามีผู้หญิงตัวบึกเบ้มแบบฉันอีกคนคงจะอึดอัดน่าดู

“ฉันนะ คิดว่าตัวเองชอบผลงานระยะสั้นมากกว่า แต่ซากากิเลือกงานสบายๆ หน่อยดีกว่านะ”

ถ้าไปเที่ยวก็อยากไปด้วยกัน แต่เรื่องงานพาร์ตไทม์แยกกันดีกว่า เพราะนิสัยของฉันกับซากากิต่างกัน งานพาร์ตไทม์ที่เหมาะสมกับเราจึงต่างกันราวฟ้ากับเหว

“นั่นสินะ หาที่ทำงานใกล้ๆ ถึงค่าแรงจะน้อยหน่อยก็ไม่เป็นไร ไม่งั้นก็ที่ไหนสักแห่งที่สบายสงบหน่อยก็ดี”

ฉันคิดว่าซากากิซึ่งเป็นลูกคนเดียวและได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกคุณหนูคงไม่เหมาะกับงานแคชเชียร์ตามร้านสะดวกซื้อและงานบริการในร้านนั่งดื่ม ตรงกันข้าม ความน่ารักและกิริยามารยาทอันงดงามของเธอดูเหมือนจะเหมาะกับงานต้อนรับตามแผนกประชาสัมพันธ์มากกว่า

“สงสัยข้อมูลพวกนี้คงไม่ได้เรื่อง หรือควรไปดูประกาศรับสมัครงานในละแวกนี้ก่อนดีไหม”

การหางานพาร์ตไทม์จากป้ายประกาศรับสมัครงานเป็นอีกวิธีหนึ่ง เพราะบ้านซากากิตั้งอยู่ในย่านที่พักอาศัยอันเงียบสงบจึงน่าจะหางานโดยไม่ต้องเร่งรีบ อย่างงานตามร้านขนมเค้ก ขณะที่ฉันเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเพื่อดูรายชื่องานพาร์ตไทม์ก็ตระหนักขึ้นได้ ไม่รู้เป็นเพราะฉันคือพี่สาวคนโตในครอบครัวใหญ่มานานหลายปี หรือเป็นเพราะนิสัยโดยกำเนิด ฉันมักจะนึกถึงเรื่องของตัวเองทีหลังเสมอ

(ไม่ได้ๆ! นี่เป็นวันหยุดฤดูร้อนเพื่อตัวเองไม่ใช่เหรอ)

ใช่แล้ว วันหยุดฤดูร้อนปีนี้เป็นของฉันเพียงคนเดียว

เนิ่นนานนับตั้งแต่จำความได้ ฉันเติบโตโดยคอยเป็นห่วงน้องชายและน้องสาวที่อายุห่างกัน คุณพ่อคุณแม่มักพูดชมทำนองว่า “ฮิโระจัง

เป็นพี่สาวที่รู้หน้าที่ดีจริง ๆ” และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของการช่วยงานที่บ้าน ซึ่งนับว่าเป็นโชคชะตาของฉัน ฉันช่วยทำงานบ้านแทนคุณแม่ที่ท้องโตแทบทุกปีและยังคอยไปรับไปส่งน้อง ๆ ที่โรงเรียนอนุบาล ฉันเติบโตโดยคอยเฝ้ามองเด็ก ๆ วุ่นขวารวกับสุนัขตัวอ้วนผู่แกะ ดังนั้นฉันจึงเผลอนึกถึงเรื่องของคนอื่นก่อนตัวเองเสมอ

แต่โชคร้ายของฉันคือนิสัยนี้ไม่ได้จำกัดแค่สมาชิกในครอบครัว อย่างเช่น สมัยที่เรียนชั้นประถม ในวิชาดharmaมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งดูเก๋ ๆ กัง ๆ พอฉันเห็นเขาพยายามตอกไขฟองเดียวอย่างเอาเป็นเอาตายฉันก็เข้าไปจัดแจงช่วยตอกไขให้ ขณะที่ฉันตั้งใจที่ทำความดี ครูก็พูดว่า “คุณคากิโอะ อย่าไปแย่งคนอื่นทำสิคะ”

เรื่องที่ตัวเองทำได้ก็ควรทำ แต่ถ้าเห็นคนอื่นลำบากก็ควรช่วยเหลือ นี่คือนิยามประจำใจที่ฉันยึดเป็นแนวทางปฏิบัติเสมอมา แต่บางครั้งก็ทำให้ขัดแย้งกับคนอื่น สมัยเรียนมัธยมต้นเคยมีเพื่อนบอกฉันว่า “อิโรจังดูเหมือนพ่อแม่เลย” ฟังแล้วเจ็บจี๊ด แต่เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันคิดว่าตัวเองไม่ได้ทำผิดอะไร หลักฐานก็คือเรายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันจนถึงทุกวันนี้

แต่ในตอนนี้องน้องชายและน้องสาวต่างก็เรียนชั้นมัธยมปลายแล้ว เพื่อน ๆ ก็โตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เรื่องที่ฉันควรเป็นห่วงจึงน้อยลง แถมยังโชคดีที่สุขภาพของคุณปู่คุณย่าแข็งแรงดี ส่วนคุณแม่คุณแม่อาก็ไ้วว่างใจได้ ในที่สุดตระกูลคากิโอะก็มีช่วงเวลาที่ดีขึ้นลงสลับที่ ขณะที่ฉันช่วยงานบ้านไม่เว้นวัน คุณแม่ก็พูดประโยคที่ทำให้ฉันตกใจ

“อิโรจัง แม่รบกวนลูกมานานเลย ลูกก็เรียนปี 2 แล้ว ถ้าอยากไปเที่ยวที่รอบเที่ยวตั้งแต่ตอนนี จากนี้ไปลูกอยากทำอะไรก็ได้เลยนะ”

ฉันยอมดีใจแน่นอน เพราะฉันเป็นอิสระและจะทำอะไรก็ได้
แต่ฉันคิดว่า

(นาน ๆ ที่จะได้หยุดพักช่วงปิดเทอมฤดูร้อนเพื่อตัวเองสักที ไม่สิ
ไม่ใช่なん ๆ ที่ นี่อาจเป็นครั้งแรกในชีวิตก็ได้...)

ฉันมีวันหยุดเป็นเรื่องเป็นราวอยู่ตรงหน้า แต่กลับหวาดกลัว
อย่างน่าเวทนา เวลาว่างตรงหน้ามีมากมายแบบที่ไม่เคยพบมาก่อน
จนแทบจะกลืนกินฉันเข้าไปทั้งตัว

เวลาในแต่ละวันที่ฉันใช้ไปกับการทำงานบ้านและช่วยดูแลน้อง ๆ
เหมือนเป็นเศษเสี้ยวของเวลาที่ลี้ลับผ่านไป ทันใดนั้นเอง เมื่อมีคนพูดว่า
“ทำในสิ่งที่อยากทำเถอะ” เวลา ก็แปลงร่างเป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดแล้ว
ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าฉัน

เรื่องนี้เกินกว่าที่ฉันจะจัดการจนไม่รู้ว่าต้องทำอะไร บอก
ตามตรงว่าฉันสับสน

อย่างเช่น ตอนที่มีความว่างเพราะคาบเรียนถูกยกเลิก ซากากิ
จะดื่มชาอย่างเนิบนาบพลางอ่านหนังสือไปตามเรื่อง ซึ่งฉันรู้สึกว่าคุณ
ใช้เวลาอย่างเลือนลอยและ “ไร้ประโยชน์” ส่วนฉันจะใช้เวลาอย่างมี
“ประสิทธิภาพ” ด้วยการเตรียมตัวสำหรับคาบเรียนถัดไปหรือไม่ก็เขียน
รายงาน และครั้งนี้ฉันก็ใช้เวลาในวันหยุดยาวไปกับการทำงานพาร์ทไทม์
เพื่อ “เก็บเงินไปเที่ยวตอนเรียนจบ”

แล้วอย่างนี้ฉันไปเที่ยวตอนเรียนจบ “เพื่ออะไร” กันแน่

...เพื่ออนาคตเหรอ

ฉันสะดุดตาไปกับบางสิ่งที่อยู่บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ สนใจมาทำงานช่วงฤดูร้อนที่โรงแรมเล็กๆ บนเกาะอิซิงากิใหม่ แบบนี้ตัวเองหากฉันไปอยู่ที่ไหนสักแห่งไกลๆ ไม่ใช่ทะเลใกล้ๆ คงฆ่าเวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“นี่ ไปทำงานแถวหมู่เกาะโอกินาวากันไหม นี่ไง! คงเป็นงานเสิร์ฟอาหารกับงานทำความสะอาดโรงแรม ไหนๆ จะไปทั้งที ก็ไปที่ไกลๆ เลยดีกว่า”

“ก็จริงนะ แค่นี้ได้ไปก็คุ้มแล้ว”

ซากิพยักหน้าเห็นพ้องกับคำพูดของฉันแล้วพูดว่าเหมาะกับอะไรจัง

“อ้อ ตัดสินใจแล้ว เดี่ยวฉันจะลองโทรถามโรงแรมในโอกินาวาคู”

ฉันออกจากห้องสมุดเพื่อหาที่คุยโทรศัพท์

หลังจากติดต่อไปหลายแห่ง โรงแรมที่ตอบรับดีที่สุดคือ “ริสอร์ทมินามิกาเซะ” พวกเขาจะช่วยออกค่าเดินทางขาไปให้ ฉันจึงเลือกเที่ยวบินที่ถูกที่สุดโดยบินตรงไปยังเกาะอิซิงากิ ไม่รู้เป็นเพราะตัวราคาถูกหรืออย่างไร เที่ยวบินนี้จึงออกเดินทางตั้งแต่เช้านี้ ฉันจึงต้องตื่นตีสี่เพื่อไปสนามบินฮาเนดะ แค่นี้ขึ้นเครื่องบินก็มีความสุขแล้ว

*

สรุปแล้วการทำงานโรงแรมเหมาะกับฉันอย่างแท้จริง เพราะงานเตรียมอย่างการเก็บล้างจานชาม ทำความสะอาด ชักผ้า ล้วนเป็นงานที่ฉันทำที่บ้านทั้งสิ้น ถึงจำนวนคนจะเพิ่มขึ้น แต่ขั้นตอนไม่ต่าง

ไปจากเดิม ที่สำคัญ ยังมีเพื่อนร่วมงานที่คอยแบ่งงานกัน ถ้าไม่มีใครทำอาหารหกละเทอะ หรือเด็กน้อยร้องไห้งอแงและเอาแต่ดิ้นซ้ายแลขวาทุกอย่างจะเสร็จเร็วกว่าปกติ แถมเพื่อนร่วมงานก็มีแต่คนนิสัยดี ดังนั้นจึงไม่เกิดปัญหาขัดแย้งใดๆ จนฉันแทบจะรู้สึกผิดที่ใช้ชีวิตสบายกว่าปกติ

เรื่องที่ฉันกังวลอย่างความแตกต่างทางวัฒนธรรมของโอกินาวากลายเป็นเรื่องไร้สาระ เพราะเจ้าของโรงแรมย้ายมาจากเกาะคีวชู ความคิดความอ่านจึงไม่ต่างจากคนในแถบคันโตมากนัก ทำให้ฉันตัดสินใจเรื่องต่างๆ ตามสามัญสำนึกของตัวเองได้ แทกส่วนใหญ่มาเป็นครอบครัว ซึ่งก็อยู่ในขอบเขตที่ฉันรับมือไหว

(ถ้างานจะสบายขนาดนี้ ถูหนวามาอีกรอบดีไหมนะ หรือถ้าฉันเดือดร้อนก็คงหางานทำที่นี้เลย)

หลังจากผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ฉันก็เริ่มคิดเรื่องนี้ โรงแรมขนาดเล็กน่ารักซึ่งตั้งอยู่ริมอ่าวอันงดงามแห่งนี้ทำให้ทุกคนผ่อนคลาย แม้ในช่วงเวลาอาหารมื้อเย็นที่วุ่นวายก็ยังปกคลุมด้วยบรรยากาศผ่อนคลาย หรือเพราะที่นี้เป็นเกาะทางใต้กันนะ

ที่เกาะอิซิงากินั้น เมื่อออกจากร้านตลาดกลางเมืองก็จะพบธรรมชาติทันที เป็นความแตกต่างที่น่าสนใจ ตอนที่ออกไปซื้อวัตถุดิบสำหรับทำอาหาร ฉันจึงถือโอกาสออกไปด้วยบ่อยๆ แค่นับรถจากถนนในเมืองซึ่งเรียงรายไปด้วยโรงภาพยนตร์และร้านหนังสือ โดยใช้เวลาเพียง 20 นาทีก็จะเห็นแม่น้ำที่มีป่าโกงกางขึ้นหนาแน่น

“เหมือนป่าดงดิบเลยค่ะ”

ฉันพูดกลางโบกมือให้เรือแคนูที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ เมื่อเจ้าของโรงแรมได้ยินก็ยิ้มขณะเอาที่บังแดดลง

“แต่ที่นี่ไม่มีอะไรจะเซ่เหมือนป่าดงดิบ คราวหน้าคุณคากิโอะลองมาพายเรือได้นะ”

มวลหมู่ดอกไม้หลากสีต้นบานสะพรั่ง ไปไม่เขียวชอุ่มข้างสดใส แม้อากาศช่วงกลางวันจะร้อนมาก แต่พอถึงตอนเย็นลมทะเลจะช่วยให้บรรเทาความร้อนนั้น

ความร้อนกายกับความร้อนใจไม่สอดคล้องกันเลย ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นเองเมื่อฉันได้มองทะเลกลางดึกเปียกกระป๋องกับเพื่อนร่วมงานในเวลาอิสระช่วงสั้นๆยามเย็น ความรู้สึกนุ่มสบายเมื่ออย่าเท้าเปลือยเปล่าบนหาดทรายท่ามกลางดวงตะวันที่กำลังลับขอบฟ้า ธรรมชาติบนเกาะอิซิงากิทำให้สิ่งมีชีวิตประหลาดที่เคยปรากฏอยู่ตรงหน้าชัดตัวเป็นก้อนเล็ก ๆ เท่าหนูแฮมสเตอร์แล้วยิ้มให้

ดีจังที่ได้มาที่เกาะแห่งนี้ ฉันคิดแบบนี้

แต่ความสุขมักอยู่กับเราไม่นาน

“คุณคากิโอะ ขอโทษจริงๆ นะ แต่ช่วยไปเมืองนาซะได้ไหม”

อยู่มาวันหนึ่ง ภรรยาเจ้าของโรงแรมพูดกับฉันพร้อมสีหน้ารู้สึกผิด เธอคงลำบากใจที่จะขอให้เดินทางไปทำธุระไกลๆ

“ได้ค่ะ เดียวฉันไป”

ฉันพยักหน้าอย่างแข็งขันทำนองว่าไว้ใจได้เลย แต่ในตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่านั่นจะเป็นก้าวแรกของความผิดพลาด

ดีจัง ภรรยาเจ้าของโรงแรมยิ้มแล้วเอ่ยเรื่องที่ฉันแทบไม่อยากจะเชื่อ

“ความจริงแล้ว มีคนที่อยู่เมืองนาซะเคยช่วยเหลือสมัยที่ฉันเปิดโรงแรมใหม่ๆ เขาเองก็ทำธุรกิจโรงแรมเหมือนกัน แต่จู่ๆ พนักงานพาร์ตไทม์ก็ลาออกกะทันหัน ตอนนั้นเลยเดือดร้อนอยู่”

“เอ๊ะ โรงแรมที่นาอะเหรอคะ”

นั่นหมายความว่าไม่ใช่ไปทำธุระ แต่ย้ายที่ทำงานเหรอ ถ้าอย่างนั้นเปิดรับสมัครพนักงานที่เมืองนาสะก็ได้นี่ ภรรยาเจ้าของโรงแรมพูดต่อเหมือนอ่านใจฉันได้

“พอฉันได้ยินว่าเขาเดือดร้อนก็อยากช่วยให้ได้ จะเรียกว่าช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ไหมนะ เหมือนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่มองไม่เห็นนะ และที่จริงแล้วเขาก็เคยช่วยพวกเราด้วย”

หรือว่านี่จะเป็นจิตวิญญาณแห่งโอกินาวาฉันหรือ จากคำบอกเล่าของภรรยาเจ้าของโรงแรม ที่นั่นเล็กกว่าที่นี้จึงดำเนินกิจการโดยพนักงานที่มีจำนวนพอดิบพอดี

“ดังนั้นเลยต้องหาคนที่ม่ประสพการณ์การทำงานในโรงแรมมาก่อน และถึงจะติดประกาศรับสมัครก็ใช่ว่าจะหาคนแบบนั้นได้ในทันที ในแง่ที่คุณคาเกะโอะซึ่งทำงานดีจึงเหมาะสมที่สุด”

อะไรเนี่ย รู้จักฉันควรทำตัวเกียจคร้านหน่อยดีกว่า ฉันเผลอคิดแบบนี้เพราะสถานที่ทำงานแสนสุขอย่างที่นี่ใช่จะหาได้ง่ายๆ แต่เอาเถอะ

“เข้าใจแล้วค่ะ เดี่ยวฉันไปเอง”

และนี่คือคำพูดที่ออกจากปากฉัน

ระหว่างรอเที่ยวบินที่สนามบินอิซิงากิซึ่งมีบรรยากาศสดชื่น ฉันก็เริ่มเสียใจ ไม่น่าทำเท่เลย ถ้ายื้ออีกสักนิด เผลอๆ อาจจะให้คนอื่นไปแทนก็ได้ ความรู้สึกงอแงเริ่มผุดขึ้นมาไม่หยุดหย่อน

(แต่ที่นี้ก็ดูแลฉันเป็นอย่างดี เลยอยากตอบแทนพวกเขา...)

เจ้าของโรงแรมเพิ่มเงินค่าแรงให้ฉัน ภรรยาเจ้าของโรงแรม

ยังเตรียมข้าวกล่องให้ด้วย เพื่อนที่ทำงานพาร์ตไทม์ด้วยกันก็แลกเบอร์โทรศัพท์ติดต่องไว้แล้ว คิดดูอีกที่สถานการณ์ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ฉันพยายามปรับอารมณ์ด้วยการคิดแบบนี้

*

แล้วตอนนี้นั้นก็มาอยู่ที่เมืองนิวยอร์ก ไมลิส เมืองนาสะต่างหาก สิ่งที่คุณอยากพูดก็คือ “นาสะเป็นเมืองใหญ่” ฉันได้ยินว่ามีทางรถไฟและเคยอ่านในหนังสือว่ามีทางด่วนด้วย แต่ก็ไม่แน่ว่าจะใหญ่โตขนาดนี้

ฉันขึ้นรถไฟโมโนเรลตามคำแนะนำแล้วลงสถานีเคนโจมาเอะ ก่อนจะเดินต่อราว ๆ สิบนาที ฉันมองแผนที่วาดมือขณะเดินไปตามถนนโคคุโซซึ่งเป็นถนนสายหลักของเมืองนาสะ เพราะเป็นช่วงวันหยุดฤดูร้อนบนถนนจึงดูครึกครื้น ตั้งแต่ร้านขายของที่ระลึกซึ่งเปิดเพลงพื้นบ้านของโอกินาวา ร้านขายเสื้อผ้ารูปการ์ตูนสำหรับวัยรุ่น ร้านอาหาร โรงแรมสำหรับนักท่องเที่ยว รวมถึงร้านสะดวกซื้อและศูนย์การค้า ผู้คนที่เดินขวักไขว่มีทั้งคนยุโรปและคนเอเชียผสมปนเปกัน ทำให้รู้สึกเหมือนอยู่ต่างประเทศยิ่งขึ้นไปอีก นอกจากนี้รถไฟยังติดเป็นแถวยาวคล้ายชั่วโมงเร่งด่วน ส่วนบนฟุตพาทก็มีผู้คนล้นหลาม

ขณะที่ฉันเดินพร้อมหอบหิ้วสัมภาระอันหนักอึ้ง ก็มีสาวเปรี้ยวจืดซึ่งถือกระเป๋าสะพายไหล่และชายที่สวมมือว่างเปล่าสวมกางเกงขายาวเดินมาชน พวกเขาไม่แม้แต่จะหันมามองเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

(สถานที่ท่องเที่ยวแบบนี้ซักจะมีคนไร้จิตสำนึกมากไปแค่ไหน!)

พวกเขามาจากไหน ดูแล้วเหมือนนักเรียนมัธยมปลาย แต่ใส่

ชุดไพรเวตแบบนี้คงไม่ได้มาทัศนศึกษา แต่ถ้ามากับครอบครัวก็เห็นแต่คนที่มาเป็นคู่ สำหรับฉันที่โตมาสองปีและไม่ได้แอบพ่อแม่มาเที่ยวภาพที่เห็นจึงชวนให้หงุดหงิดเป็นสองเท่า

อย่างไรก็ตาม พอออกจากถนนโคคุไซแล้วเดินเข้าตรอกซอกซอยคลื่นมนุษย์ก็ขาดช่วง มีเพียงกำแพงสีเทาอ่อนและทางเดินที่คับแคบตามทางเข้าบ้านและบนหลังคามีรูปปั้นสีขาววางอยู่ ส่วนหัวมุมถนนก็มีป้ายหินขนาดเล็กที่เขียนว่า “อิซิกันโต” ตั้งอยู่เสมือนเป็นเจ้าที่เจ้าทางความแตกต่างสุดขั้วระหว่างถนนสายหลักกับย่านที่พักอาศัยเก่าแก่ที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าทำเอาฉันต้องหันกลับไปมองอีกครั้ง ถนนที่อยู่เบื้องหน้ายังคงหนาแน่นไปด้วยรถรา เสียงตะโกนเรียกลูกค้าและคนหนุ่มสาวเดินกันขวักไขว่ แม้ฉันจะง่วงกับการเปลี่ยนแปลงราวกับผืนกลางวัน ฉันก็เดินต่อไปอีกหลายช่วงตึกจนมองเห็นป้ายบอกทางไปยังโรงแรมซึ่งเป็นจุดหมาย

ป้ายที่มีพื้นสีแดงเขียนด้วยตัวอักษรสีเหลืองว่า “โฮเต็ลจูซี่” สีที่ใช้เหมือนร้านอาหารจีนชอบกล

(แถมคำว่า “จูซี่” ไม่จี้จี้ไปหน่อยหรอก)

ฉันมุ่งหน้าไปตามถนนพลางอธิษฐานขอให้สถานที่ทำงานใหม่ของฉันไม่ใช่โรงแรมวาบหวิว ทว่าโรงแรมที่ควรจะอยู่ “อีก 20 เมตรข้างหน้า” ตามที่ระบุไว้ ฉันกลับหาไม่เจอสักที มีหน้าซ้ำฉันยังเดินเลยจนป้ายที่เขียนว่า “ข้างหน้าอีก 10 เมตร” ไปอยู่ทางด้านหลังของฉันถึงจะมีป้ายบอกทางอยู่ทุกที่ แต่โรงแรมนั้นอยู่ตรงไหนล่ะ ท่ามกลางเมืองที่สร้างจากหินซึ่งสว่างไสวและเจียบสงบ ฉันกลายเป็นเด็กหลงทางในรอบหลายปี หลังจากเดินวนไปมาสักพักก็มีคุณยายคนหนึ่งเดินผ่านมา

“เอ่อ ขอโทษนะคะ”

ฉันใช้โอกาสนี้ถามที่ตั้งของโรงแรม ทันใดนั้นคุณยายก็ทำสีหน้า
ประหลาดใจ ก่อนจะชี้ไปด้านหลังฉัน

“ตรงนั้นไงแม่หนู”

“คะ”

ด้านหลังของฉันมีเพียงตึกหลังเก่าตั้งอยู่โดยกลมกลืนไปกับเมือง
สีเทาของตึกซึ่งเป็นปูนเปลือยทั้งหมดทำให้รู้สึกจืดชืด ฉันมองตึกหลังนั้น
ด้วยแววตาสงสัยและคิดว่าไม่มีทางที่โรงแรมในสถานที่ท่องเที่ยวจะเป็น
ตึกแบบนี้ไปได้ อีกอย่าง บริเวณชั้นหนึ่งที่หันไปทางถนนมีทั้งร้านกาแฟ
ควบบาร์โทรม ๆ กับสำนักงานอะไรสักอย่าง ไหนจะมีบริษัทน่าเที่ยว
ที่ปะปะไปปลิวเต็มไปหมดอีก

“ก็ถ้าวิธอสอฟฟิศตรงนั้นเป็นรีเซพชั่นแม่หนู”

หากตีความภาษาอังกฤษแปรง ๆ ที่คุณยายพูด ก็พอจะเข้าใจ
ได้ว่าบริษัทน่าเที่ยวที่อยู่ตรงนั้นเป็นแผนกต้อนรับของโรงแรมด้วย
เข้าใจละ หมายความว่าตึกเก่า ๆ ตรงหน้าก็คือโรงแรมนั้นแหละ เข้าใจ
ยากจริง ฉันเอ่ยขอบคุณคุณยายแล้วเปิดประตู “ถาวรวิธอสอฟฟิศ” นั้น

*

เสียงแรกที่ฉันได้ยินน่าจะเป็นภาษาจีน ที่โต๊ะสำนักงานซึ่ง
เขียนว่า “บริษัทน่าเที่ยวนั่นไค” มีชายคนหนึ่งคุยโทรศัพท์ด้วยถ้อยคำ
ที่คล้ายภาษาจีนและไม่มีคนอื่นอยู่เลย พอเขาเหลือบมองมา ฉันจึง
ก้มศีรษะให้เล็กน้อย แล้วชายคนนั้นก็กวักมือเรียกทั้ง ๆ ที่คุยโทรศัพท์อยู่
ก่อนจะเขียนบางอย่างบนกระดานไ้ดแล้วส่งให้ฉันอ่าน

เขาเขียนว่า “โฮเต็ลลูซี่?” เมื่อฉันพยักหน้ารับ ชายคนนั้นก็เขียน

ข้อความอีกครั้งว่า “ทางเดินตรงกลางระหว่างที่นี่กับร้านกาแฟควบบาร์
คนเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ” ฉันทชัยริมฝีปากว่า “ขอบคุณค่ะ” โดยไม่ส่งเสียง
ก่อนจะก้มศีรษะให้ นั่นหมายความว่าบริเวณที่เหมือนสำนักงานคือ
แผนกต้อนรับของโรงแรมสินะ

(แต่ดูไม่เหมือนโรงแรมเลย)

เมื่อออกจากบริษัทน้ำเตียว ฉันก็ชะเง้อมองสำนักงานที่อยู่ติดกัน
อย่างหวั่นใจ มองเห็นแผ่นป้ายเล็กๆ แขนงอยู่ตรงประตูกระจก เป็น
แผ่นป้ายที่มีพื้นหลังสีแดงกับตัวอักษรสีเหลืองซึ่งเขียนว่า “โฮเต็ลจูซี่”
ถ้าติดป้ายแผ่นใหญ่ๆ ไว้ตรงหน้าอาคารคงไม่ค่อยมีใครเข้าใจผิดแล้ว

(เหมือนไม่ตั้งใจให้ที่นี่เป็นโรงแรมเท่าไรเลย)

พอมองเข้าไปด้านในก็เห็นหญิงสาวในวัยเดียวกันนั่งอยู่ที่
เคาน์เตอร์ซึ่งคล้ายแผนกต้อนรับของโรงแรม รอบๆ มีเก้าอี้หวาย คงวาง
ให้เข้ากับบรรยากาศของเมืองร้อน มีใบปาล์มโฆษณาท่องเที่ยวแบบ
ไปเช้าเย็นกลับแปะอยู่บนผนัง พอจะเห็นส่วนที่ดูเหมือนโรงแรมขึ้นมา
บ้าง และนั่นทำให้ฉันโล่งใจเล็กน้อย ในทางกลับกันฉันก็เกิดความกังวล
เธอจะเป็นผู้หญิงแบบไหน เราจะเข้ากันได้หรือเปล่า ตกลงที่นี่เป็น
โรงแรมจริง ๆ ไหม

ฉันเปิดประตูเข้าสู่สถานที่ทำงานพาร์ตไทม์แห่งใหม่พร้อมความ
รู้สึกถึงความรับผิดชอบที่มีเพียงน้อยนิด แต่ความกังวลมหาศาล

*

หญิงสาวซึ่งอยู่ที่แผนกต้อนรับแนะนำตัวว่าชื่อมัตสึทานิ อากิโกะ
เธอมีผิวขาวซึ่งดูไม่เข้ากับเมืองร้อนและผมสั้นประจำทำให้เธอดูคล้าย

ตุ๊กตาแสนน่ารัก

“ดีใจจังที่คุณคากิโอะมา จู๋ๆ พนักงานพาร์ตไทม์อีกคนก็ลาออกกะทันหัน”

คุณมัตสึทานิหยิบกุญแจพวงใหญ่ออกมาจากลิ้นชักเคาน์เตอร์ แล้วเดินนำฉันไปที่ลิฟต์ บอกว่าจะพาไปชมรอบๆ ไม่รู้ทำไมเธอถึงกดปุ่มไปที่ชั้นเจ็ด เมื่อเธอเห็นสีหน้าสงสัยของฉันก็ข้าพรีต

“ที่นี่นะ ชั้นห้า ชั้นหก และชั้นเจ็ดเป็นโรงแรม ส่วนชั้นสองถึงชั้นสี่เป็นแมนชั่น ตกใจไหมล่ะ”

“คะ เอ่อ...แปลกดีนะคะ”

“ตอนแรกฉันก็ตกใจ แต่ที่เมืองนาฮะมีโรงแรมสไตล์นี้อยู่เยอะ แบบว่าใช้บางชั้นในตึกมาทำเป็นโรงแรมนะ”

เธอยังบอกว่าบางทีโรงแรมหลายแห่งก็ตั้งอยู่ในตึกเดียวกัน (อะไรเนี่ย เอาสะดวกเข้าว่าหรือไง เอ็มมมม...)

เมื่อออกจากลิฟต์ที่ชั้นเจ็ด อากาศขึ้นก็เข้าปะทะ ตึกสูงๆ คงสะสมทั้งความร้อนและความชื้นเอาไว้ ฉันเปิดประตูที่ดูคล้ายแมนชั่นธรรมดาๆ ถอดรองเท้า แล้วเข้าไปยังห้องรับแขก

“ตอนนี้เป็นฤดูท่องเที่ยวเลยมีห้องว่างเหลืออยู่แค่ห้องเดียว แต่ห้องพักส่วนใหญ่ไม่ต่างกัน”

คุณมัตสึทานิอธิบายสิ่งที่เราควรทำ ภายในห้องพักมีโต๊ะรับแขก ที่ทำจากหวาย เตี้ย และครัวแบบเรียบง่าย เดิมทีตึกนี้เป็นแมนชั่น จึงมีห้องสุขาและห้องอาบน้ำพร้อมสรรพ ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมโรงแรมแห่งนี้จึงเหมาะกับการเข้าพักระยะยาวมากกว่า สภาพภายในห้องพักที่ครบครันนี้ช่างขัดกับภาพลักษณ์ภายนอกของตึกจนฉันอดที่จะแปลกใจไม่ได้

“ปกติจะมีคนทำความสะอาดห้อง เราไม่ต้องทำเอง แต่มีหน้าที่จัดห้องพักหลังจากที่ทำความสะอาดเสร็จ อย่างที่เขาเห็น ที่นี้ไม่ใช่โรงแรมจริงจังอะไรมาก เอาไว้ทำความสะอาดและจัดห้องพักแค่ออนที่แขกเช็กเอาท์ก็ได้”

งานของเราเป็นงานจิปาละกับงานธุรการที่แผนกต้อนรับ
ชะส่วนใหญ่ คุณมัตสึทานิพูดพลางยิ้ม ขณะเดียวกันก็จัดเรียงแผ่นพับ
ข้อกำหนดภายในโรงแรมซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

“เอาเป็นว่า มีเรื่องต้องทำเยอะนะ แต่ไม่มีอะไรยากเป็นพิเศษ
หรอก”

“งั้นเหวอคะ คือว่าจู่ๆ ต้องมาทำงานที่นี้เลยตื่นตื่นนิดหน่อย
ยังงี้ก็ขอบกวนด้วยนะคะ”

พอฉันก้มศีรษะ คุณมัตสึทานิก็รีบร้อนโบกมือ

“ไม่ขนาดนั้นหรอก ฉันเองก็เป็นพนักงานพาร์ตไทม์เหมือนกัน
ฝากตัวด้วยนะ”

คุณมัตสึทานิยังคงโบกมือเป็นพัลวัน ฉันคงเข้ากับคนคนนี้ได้

“อีกอย่าง ฉันคงต้องรบกวนคุณคาเกโอะมากแน่ๆ...”

ก็เนะ ถ้ามีพนักงานพาร์ตไทม์แค่สองคน พวกเราก็ต้องช่วยเหลือ
กันอยู่แล้ว ฉันไม่มีเวลาพิจารณาคำพูดของเพื่อนร่วมงานคนใหม่จึง
พยักหน้ารับอย่างพาซี

“ต่อไป ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักกับตัวแทนเจ้าของและพนักงาน
ที่เหลือนะ”

“ตัวแทนเจ้าของ...?”

หมายความว่าเจ้าของตัวจริงไม่อยู่ไหนเหวอ คุณมัตสึทานิพาฉัน
ที่กำลังสงสัยลงลิฟต์แล้วออกไปข้างนอกโดยเดินผ่านแผนกต้อนรับ

ที่อยู่ชั้นหนึ่ง นี่คงไม่ได้จะพาไปร้านกาแฟควมบาร์น่าพิศวงที่อยู่ข้างๆ
หรอกนะ แถมตรงประตูยังมีป้ายแขวนไว้ว่า “กำลังเตรียมร้าน”

“ตัวแทนเจ้าของคะ คุณคากิโอะที่รีสอร์ททมิฬนามิกาเซะส่งมาค่ะ”

เมื่อคุณมัตสึทานิเปิดประตูแล้วส่งเสียงเรียก ก็มีเสียงตอบกลับ
จากในร้านที่มีดสลัว

“อ้อ เดียวออกไป ไปเดี๋ยวนี้ละ”

ได้ยินเสียงเดินตุบตุบและมีเงาคนโผล่ออกมาจากความมืด
ดูประหลาด ประหลาดมาก ๆ ระหว่างนั้นฉันก็ได้ยินเสียงร้อง “โธ้ย”
แล้วชายร่างเล็กที่เดินโซเซก็ปรากฏตัวออกมา เป็นชายสวมแว่น
วิทยกลางคน อายุไม่แน่ชัด ราว ๆ 30 หรือ 40 ปี เขาสวมเสื้อยืดทับ
ด้วยเสื้อฮาวายแบบลวก ๆ อาจเพราะรีบร้อนเขาจึงติดกระดุมเสื้อผิด
แต่สิ่งที่สะดุดตาคือทรงผมซึ่งไม่ได้ยาวมาก แต่ตัดลอนจนถึงหัวไหล่
เขาดูเหมือนแฟนเพลงเฮฟวีเมทัลหรือไม่กี่พวกฮิปปี้ที่ยังหลงเหลืออยู่
สรุปคือไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่น่าจะใช้คนปกติทั่วไป

“โทษทีที่ให้รอ ผมอันจิ โคจิ เรียกผมว่าตัวแทนเจ้าของก็ได้”

เรียกผมว่า เดียวนะ...ที่ผ่านมาฉันไม่เคยเจอผู้ชายอายุมากกว่า
พูดจาเป็นกันเองแบบนี้มาก่อน ฉันจึงได้แต่ยืนอึ้ง ขณะที่คุณอันจิ
หรือตัวแทนเจ้าของยังคงพูดเรื่องไม่น่าเชื่อ

“งานทุกอย่างคุณมัตสึทานิรู้อยู่แล้ว ไปถามเธอได้ ส่วนใหญ่
ผมจะอยู่ที่นี้ ถ้ามีอะไรก็เรียกได้ งั้นแค่นี้ละ ผากด้วย”

“อ้อ ค่ะ ขอบคุณด้วยค่ะ”

ฉันเผลอก้มศีรษะตามมารยาท แต่สรุปแล้วคนคนนี้เป็น
หัวหน้างานที่ไม่ทำอะไรเลย ฉันจำไว้ในใจว่าอย่าไปคาดหวังอะไรมาก
สถานที่ต่อไปคือห้องครัวซึ่งอยู่ลึกเข้าไปด้านหลังของชั้นหนึ่ง

ภายในห้องมีหญิงวัยกลางคนรูปร่างอวบกำลังทำของทอดบางอย่างอยู่

“เธอคือคุณอิงะ เทรุโกะ รับผิดชอบเรื่องทำอาหาร เธอมาทำงานแบบมาเข้าเย็นกลับ คุณเทรุโกะคะ นี่คือคุณคาโกโอะคะ”

รบกวนด้วยนะ คุณอิงะเอ๋ยทักทายแล้วยิ้มให้

“อา ได้เจอคนที่ดูจริงจังสักที แบบนี้อากิจังกังวลใจได้แล้ว”

เอ้านี้ ในฐานะที่รู้จักกันแล้วคุณอิงะก็ยื่นขนมซาตาอันดากิที่ทอดเสร็จใหม่ๆ มาให้ ขนมนี้เป็นโดนัททอดสโตลโอกินาวาสินะเมื่อฉันกัดเจ้าก้อนสีน้ำตาลก็มีไอร้อนพวยพุ่งออกมา

ตอนค่ำ หลังจากที่ฉันจัดข้าวของในห้องพักที่อยู่ชั้นห้าซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับคุณมัตสึทานิแล้ว เราก็จัดปาร์ตี้เล็กๆ กัน คุณมัตสึทานิบอกว่าเธอชอบฉันจึงเลือกจิบค็อกเทลกระป๋อง ส่วนฉัน ไวน์ก็มาแล้วลองเหล้าท้องถิ่นหน่อยแล้วกัน ฉันจึงดื่มเหล้าอาวาโมริผสมชามะลิรสชาติของแอลกอฮอล์ทำให้ชื่นใจ ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางและความตึงเครียดหายไปทันที

“ว่าแต่โรงแรมนี้ค่อนข้างหายาก แยกที่มาพักไม่หลงทางกันหรอกคะ”

ฉันหยิบทีนอนฟูตง¹ ออกมาพับเป็นเบาะรองนั่ง แล้วกินลูกชิ้นทอดที่เรียกว่าทาราชิโอเกะเป็นกับแกล้ม

“หลงทางสิ แต่แยกที่เข้าพักส่วนใหญ่เป็นลูกค้าประจำหรือไม่ก็ลูกค้าที่มาจากการบอกปากต่อปาก เลยไม่ค่อยเดือดร้อนเท่าไร”

“หืมมมม...”

¹ ฟูกนอนสไตล์ญี่ปุ่นที่พับเก็บได้

จากสภาพภายในห้องพัก คงจะจริงที่ลูกค้าเก่าน่าจะกลับมาใช้บริการซ้ำ เพราะแบบนี้เองสินะที่ทำให้แขกจำนวนมากพักต่อเนื่องหลายคืน เมื่อเห็นตารางห้องพักที่ถูกจองจนเต็ม ฉันก็เข้าใจทันทีว่าแขกที่พักระยะยาวคงเป็นลูกค้าคนละกลุ่มกับรีสอร์ตมินามิกาเซะ จะว่าไปเจ้าของที่นี่ก็คงแตกต่างด้วย

“เอ่อ”

“อะไรเหรอ”

คุณมัตสึทานิที่แถมกลายเป็นสีแดงระเรื่อมองมาที่ฉัน พอมาแล้วผิวขาวใสของเธอยิ่งดูน่ารักและสะอาดตา เธออยู่อีกินาว่ามานาน แต่ผิวยังขาวขนาดนี้ คงเป็นพรสวรรค์ละมัง

“คุณมัตสึทานิไปไหนมาจนถึงได้มาทำงานที่นี่คะ”

พูดไปก็ยังไม่อยู่ แต่ที่นี่ไม่น่าจะปรากฏบนหน้านิตยสารทางานพาร์ตไทม์ เผลอๆ น่าจะไม่มีเงินจ่ายค่าโฆษณาด้วยซ้ำ เพราะแบบนี้ถึงได้ขอความช่วยเหลือจากโรงแรมอื่นสินะ

“ยังงั้นเหรอ...อารมณ์พาไปมัง”

“อารมณ์พาไป?”

“อ้อ ฉันเดินทางท่องเที่ยวคนเดียวอยู่พักหนึ่ง ตอนแรกมาในฐานะแขกของที่นี่นะ แล้วก็รู้สึกว่ายากเกินไปเลยขายใจจ้าง พนักงานพาร์ตไทม์คนเก่าลาออก ที่นี่เลยชวนมาทำงาน”

...บางที่คุณมัตสึทานิคงเป็นประเภทใจกล้ากว่าที่เห็นก็ได้ ฉันคิดว่า “การเดินทางท่องเที่ยวคนเดียวอยู่พักหนึ่ง” ไม่ใช่เรื่องจะทำได้ง่าย ๆ

“คุณคากิโอะเคยอยู่ที่รีสอร์ตมินามิกาเซะมาก่อนใช่ไหม ฉันไม่เคยไปเกาะอิซางากิหรือเกาะที่อยู่ห่างออกไปเลย ที่นั่นเป็นยังไงเหรอ”

“ที่นั่นมีบรรยากาศแบบปริศนาสุดๆเลยคะ”

ฉันเพิ่งออกจากเกาะอิซิงากิเมื่อเช้านี้เอง แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้คิดถึงมาก เมื่อนึกถึงใบหน้าของเพื่อนที่ทำงานพาร์ทไทม์ด้วยกัน ก็เศร้านิดหน่อย

“ทะเลสวย ผู้คนที่นั่นเป็นกันเอง รู้ตัวอีกทีนักท่องเที่ยวก็พลอทำตัวเป็นกันเองไปด้วย เป็นสถานที่ที่ดีจริงๆ คุณมัดสึทานิลองหาเวลาไปเที่ยวสิคะ”

เพื่อคลายความเหงา ฉันจึงเล่าข้อดีของเกาะอิซิงากิให้คุณมัดสึทานิฟังอย่างกระตือรือร้น คุณมัดสึทานิเองก็พยักหน้ารับเสียงเจื้อยแจ้วของฉัน ขอบตาของเธอแดง เป็นเพราะเมาหรือเปล่านะ

“ดีจัง ฉันไปเกาะอิซิงากิบ้างดีกว่า”

ก่อนที่จะล้มตัวลงนอน ฉันได้ยินคุณมัดสึทานิพูดแบบนั้น

*

วันต่อมา ฉันก็ได้รู้จักคุณยายซึ่งมีหน้าที่ทำความสะอาดชื่อคุณคุเมะกับคุณเซน พวกเขาจะมาทำงานทุกวัน แม้คุณยายจะมีอายุมากแล้ว แต่ทั้งคู่ยังคงแข็งแรงดี เมื่อฉันเอ่ยทักทาย ทั้งคู่ก็ยิ้มแล้วบอกว่า

“อ้อๆ ฉันเรียกคุณคากิโอะว่าอิโระจังนะ”

คำว่า “อิโระจัง” ที่ออกจากปากของคุณเซนซึ่งพันหลอนนั้นทำให้ฉันได้ยินเป็น “ฮิโระจัง”

“เรียกพวกเราว่ายายเซนกับยายคุเมะก็ได้เน้อ”

มาสนิทกันไว้นะ คุณคุเมะ ไม่สิ คุณยายคุเมะจับมือฉันแน่น

ฉันเผลอนึกถึงคุณย่าที่อาศัยอยู่ด้วยกันแล้วก็เกิดความรู้สึกประหลาด
(คุณยายหรือ ไม่คิดเลยว่าจะได้ทำงานกับคนรุ่นราวคราวเดียว
กับคุณย่า)

หลังจากที่ทั้งสองคนขึ้นลิฟต์จากไป ฉันก็เอย่ถามคุณมัตสึทานิ
“ขอโทษนะคะ พุดตามตรง ถ้าเจอกันอีกที ฉันไม่รู้ว่าคุณไหน
คือคุณยายเซน คนไหนคือคุณยายคุเมะ”
ใช่แล้ว ทั้งคู่เป็นฝาแฝดกัน แถมหน้าตายังเหมือนกันอย่างกับ
แกะ

“อ้อ นั่นสินะ ฉันลืมบอก คนที่มีไผ่เมดใหญ่บนหลังมือขวา
คือคุณยายคุเมะ นิสัยว่าเร็งและเป็นกันเองทั้งคู่ แต่คุณยายเซน
จะละเอียดรอบคอบมากกว่านิดหน่อย”

เมื่อวานรู้จักตัวแทนเจ้าของกับคุณอิงะแล้ว วันนี้คุณมัตสึทานิ
ก็แนะนำให้รู้จักคุณยายคุเมะกับคุณยายเซน การแนะนำตัวจึงจบ
เพียงเท่านี้

“อ้อ แต่เหลืออีกคน ยังมีเจ้าของด้วย”

“อืมมมม ฉันไม่เคยเจอเจ้าของเหมือนกัน”

เหมือนคุณมัตสึทานิจะทำงานมาได้หนึ่งเดือนแล้ว แต่ยังไม่เคย
เจอเจ้าของเลย เรื่องนี้ออกจะ...

“จากที่ได้ยินมา อาชีพหลักของเจ้าของไม่ใช่การบริหารโรงแรม
นะ”

ดังนั้นเจ้าของจึงแทบจะฝากงานทั้งหมดไว้กับตัวแทนเจ้าของ
แล้วมาที่นี้ปีละไม่กี่ครั้ง คุณมัตสึทานิอธิบาย ขณะเริ่มโทร.ยืนยัน
การเข้าพัก

ฉันมองคุณมัดสึทานิทำงานอยู่สักพักก็เริ่มเข้าใจว่าต้องทำอะไรบ้าง ถ้าไม่มีแขกมาเช็คเอาต์ตอนเช้าตรู่ก็จะเริ่มงานตอนเก้าโมงเช้า คุณอิงะจะมาทำอาหารมือเช้าให้ตั้งแต่เช้าเช่นกัน โดยพวกเราจะกินอาหารมือเช้ากันที่ห้องครัว

“อาหารเช้าของที่นี่มีเสียงตอบรับที่ดีมากเลยนะ” เป็นอย่างที่คุณมัดสึทานิบอก อาหารโอกินาวาที่คุณอิงะทำนั้นอร่อยมาก ทั้งโกยาจัมปรู² และปลาคาราอาเกะ ถึงจะไม่ได้ปรุงอย่างหรูหรา แต่อาหารทั้งสองอย่างก็กะปริมาณเกลือได้พอดีพอดี โดยเฉพาะซุสึสหายาฮาสะ³ ที่ติดเค็มกว่าน้ำทะเลเล็กน้อย รวากับร่างกายได้สัมผัสลมทะเล ดีไม่ดีอาหารที่โฮเต็ลลูซี่อาจจะเหนือกว่ารีสอร์ทมินามิกาซะก็ได้ ฉันคิดเรื่องนั้นระหว่างที่คืบกับข้าว

หลังมืออาหาร ฉันจะทำงานธุรการเป็นหลักอย่างการเช็คเอาต์เมื่อแขกออกไปได้สักพัก คุณยายคุเมะกับคุณยายเซนก็เข้ามาทำความสะอาด เมื่อทั้งคู่โยนผ้าปูที่นอนใส่เครื่องซักผ้าก็ถึงเวลาพักเที่ยง ขณะที่ฉันกินข้าวซึ่งคุณอิงะเตรียมให้ก็คิดทบทวนจำนวนห้องพักกับแขกที่เข้าพัก

(ที่นี่มีทั้งหมดสิบห้อง ในจำนวนนั้นมีแขกเข้าพักระยะยาวสองคน ที่เหลือจะพักสองถึงสามคืนสลับกันไป)

พวกเรากินอาหารมือเที่ยงเสร็จ คุณยายทั้งสองจะช่วยกันทำความสะอาดจนเสร็จและกลับบ้านช่วงราว ๆ บ่ายโมง ส่วนคุณอิงะ

² มะระที่นำมาผัดกับเต้าหู้และไข่

³ หรือเรียกว่าสาหร่ายผักกาดทะเล เป็นสาหร่ายทะเลชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นแผ่นบาง สีเขียวสด และมีกลิ่นหอมเฉพาะ พบมากในโอกินาวา

ที่มาทำงานแต่เช้าก็จะกลับไปตอนบ่ายสอง ก่อนกลับเธอจะเขียนรายการวัตถุดิบที่จำเป็นสำหรับการทำอาหารในวันถัดไปไว้ให้ ซึ่งพวกเรามีหน้าที่ออกไปซื้อ

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ออกมาข้างนอกตั้งแต่มาอยู่ที่เมืองนาอะ จึงอดตื่นเต้นไม่ได้

“ถ้าพวกเราออกมาทั้งหมด ก็ไม่มีใครเฝ้าโรงแรมสิคะ”

ฉันถามระหว่างเดินไปตามตรอกซึ่งมุ่งหน้าสู่ตลาด เมื่อคุณมัตสึทานิได้ยินก็หัวเราะแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา

“ไม่ต้องห่วง ฉันขอให้ตัวแทนเจ้าของช่วยเฝ้าแผนกต้อนรับให้แล้ว ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจเดี๋ยวเขาก็โทรมาเอง”

“ยังมีเรื่องไม่เข้าใจอีกหรือคะ เป็นตัวแทนเจ้าของแท้ๆ...”

“เขาก็เป็นแบบนั้นล่ะ”

คุณมัตสึทานิพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดา ไม่ได้ดูหนักใจเป็นพิเศษ แต่คนว่าจ้างเป็นแบบนี้จะดีหรือ บางทีโรงแรมแห่งนี้ ถ้าไม่มีเธอตารางเข้าพักกับงานที่แผนกต้อนรับคงยุ่งุ่นวาย

คุณมัตสึทานิเดินสบายๆ โบกมือให้แมวซึ่งอยู่บริเวณที่จอดรถ ลูบจมูกสุนัขที่หลบอยู่ตามชายคาบ้าน ท่ามกลางแสงแดดจ้า เงามือที่เธอยื่นออกไปทาบกับบนผนังอาคาร บางครั้งก็ขยับเคลื่อนไหวราวกับมีชีวิต ทั้งหมดดูคล้ายภาพฝันกลางวันจนฉันแปลกใจ

“ถึงฉันจะพูดแบบนั้น แต่ตัวแทนเจ้าของก็อยู่เฝ้าแผนกต้อนรับแค่สองชั่วโมง ดังนั้นเราควรทำธุระให้เสร็จในช่วงเวลานั้นดีกว่า”

เมื่อเข้าไปในตลาด กลิ่นคาวจากของสดก็เตะจมูก มีทั้งร้านขายเนื้อและร้านขายปลาละลานตา ร้านขายผักมีผักที่ฉันไม่เคยเห็นวางขายอยู่ด้วย ทั้งหมดนั้นกระจุกอยู่ในอาคารชั้นเดียว ทั้งกลิ่น

ทั้งเสียงที่ดังแข็งแซ่ดสมปนเปราวกับคลื่นยักษ์ ฉันได้แต่เดินตามหลัง คุณมัตสึทานิอย่างไม่ยอมแพ้ต่อกลิ้น ขณะเดียวกันก็กลัว เพราะถ้าเกิดพลัดหลงขึ้นมาจะหากันไม่เจอ

หลังจากนั้นคุณมัตสึทานิก็แวะเอาเงินไปฝากที่ธนาคารและแลกเปลี่ยนสำหรับใช้ที่แผนกต้อนรับ อืมมมม ไม่คิดว่าจะมอบงานให้ทำถึงขนาดนี้

“ที่บอกว่าแค่สองชั่วโมง เป็นเพราะตัวแทนเจ้าของมีงานอื่นต้องทำหรือคะ”

“เปล่าหรอก คุณเหมือนแค่ทนนั่งเฉยๆไม่ไหวนะ ก่อนหน้านี้นั้นเคยแวะพักแป๊บหนึ่ง แต่พอกลับไปก็ตกใจเพราะไม่มีใครอยู่ที่แผนกต้อนรับเลย พอไปดูบนเคาน์เตอร์ก็เห็นโน้ตเขียนไว้ว่า ‘ออกไปข้างนอก’ พร้อมเบอร์โทรศัพท์มือถือ”

เหมือนจะออกไปโดยไม่ได้ล็อกเครื่องคิดเงินด้วย ฉันปวดหัวกับความไม่ได้เรื่องนี้

เมื่อชื่อของเสร็จก็กลับมาทำหน้าที่พนักงานต้อนรับและงานธุรการอีกครั้ง คอยต้อนรับแขกที่มาเช็กอินและรับพัสดุ งานส่วนใหญ่ทำคนเดียวได้ เพราะจำนวนแขกไม่เยอะจึงมีเวลาให้จัดการอย่างเหลือเฟือ ที่เป็นแบบนี้คงเป็นเพราะโรงแรมนี้มีอาหารมือเช้าเพียงมือเดียว แต่ที่รีสอร์ทมินามิกาเซะจะมีอาหารให้สองมือ ช่วงเวลาเย็นจึงอุ่นวยกว่า

ฉันฟังคำอธิบายเรื่องตำแหน่งตู้เซฟกับใบเสร็จ และเริ่มดูแลแผนกต้อนรับตั้งแต่ช่วงบ่ายจนถึงกลางดึก มีเรื่องที่ทำให้หลนลานอยู่บ้างแต่นี้เพิ่งจะทำงานวันแรก ฉันคิดว่าทำได้ดีเลยทีเดียว ในตอนนั้นเองแขกคนหนึ่งที่เขาพักระยะยาวก็ส่งเสียงทัก

“อ้าว มาใหม่สินะ”

อายุของเขาไม่ได้มากขนาดคุณปู่ของฉัน แต่ก็พอจะเรียกว่าคุณปู่ได้ ฉันแปลกใจเล็กน้อยที่คนอายุปุ่นนี้เข้าพักคนเดียว

“คะ ฉันชื่อคากิโอะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

พอฉันก้มศีรษะ คุณปุ่นนั้นก็ยิ้มให้ ใบหน้าสีแดงคล้ำเล็กน้อย นั้นเป็นเพราะโดนแดดเผาหรือเปล่านั้น

“ฉันยามาโมโตะ จินโซ ถ้าเป็นเรื่องโรงแรมนี้ ฉันรู้ดีกว่าเธอเยอะ”

“มาที่นี้บ่อยหะคะ”

“อ้อ ก็นะ ฉันชอบเตร็ดเตร่ไปเรื่อยนะ โอकिनากะมาบ่อย เพราะที่นี่มีฮิกันซากุระ เป็นซากุระที่จะบานก่อนเมืองอื่นๆในญี่ปุ่นนะ”

มาเที่ยวโอกินาว่าเพื่อชมดอกไม้ ช่างเป็นเรื่องที่ดูเลิศจนน่าอิจฉา แกมเจ้าซากุระที่ว่านั้นก็ไม่วุ่นวายๆด้วย

“ดังนั้นก็เลยได้ชมซากุระสบายๆ คนที่นี่ก็ไม่เร่งรีบ ใครจะไปคิดล่ะว่าความสบายจะลามไปถึงดอกไม้ด้วย”

“ส่วนฉัน ถ้าพูดถึงการชมดอกไม้ เรื่องที่จำได้ก็มีแต่ภาพผู้คน วุ่นวาย คนเมา และการต่อแถวเข้าห้องน้ำยาวเหยียดคะ ทุกอย่างดูรีบเร่งไปหมด”

เมื่อฉันพูดจบ คุณยามาโมโตะก็หัวเราะเสียงดัง

“ดีแล้วละ เจอเรื่องแบบนั้นตั้งแต่ยังสาวก็ดีแล้ว เพราะพอแก่ตัวก็จะคิดถึงความเร่งรีบแบบนั้น”

คิดถึงความเร่งรีบแบบนั้น คำพูดของคุณยามาโมโตะซึมลึกเข้ามาในใจ ฉันนึกถึงเรื่องที่น้องชายร้องไห้แล้วตามติดแจ และวันที่คุณแม่ชมว่ากับข้าวอร่อย

“พออายุปุ่นนี้ จู่ๆมีคนมาบอกว่า เอาละ คุณหมดหน้าที่แล้ว จึงมีคนไม่น้อยที่ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อดี เพราะที่ผ่านมามีงานทำแต่พอมีเวลารว่างเลยไม่ค่อยชิน”

นี่ตัวฉันชัดๆ ถ้าฉันเป็นอะไร คุณพ่อวัยเกษียณนั้นเหวอ ฉันพูดเห็บตัวเอง ขณะเดียวกันก็หัดหุ่เล็กน้อย ภูมิปั่นซีซ่าที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์คล้ายจะแหงนมองฉันอย่างสนใจ

ถ้าเรื่องเวลาละก็ ฉันมีเหลือเพื่อ ตอนไหนเมื่อๆ ก็มาคุยได้นะ พูดจบคุณยามาโมโตะก็กลับไปห้องพักของตัวเอง

“คุณยามาโมโตะทำงานอะไรหรอคะ”

หลังจากงานในวันนี้จบลงและก่อนเข้านอน ฉันก็ถามคุณมัตสึทานิ เธอเอียงคอคิดพลางเช็ดผมที่เปียกด้วยผ้าขนหนู

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“ไม่รู้เหมือนกัน...ทั้งๆที่บันทึกผู้เข้าพักมีช่องให้กรอกอาชีพนะหรอ”

“เจ้าตัวไม่ได้เขียนไว้ อ้ออย่าง อายุขนาดนั้น ถ้าไม่ทำงานแล้ว ก็คงไม่แปลกใช่ไหมล่ะ แถมเจ้าตัวยังเคยบอกว่าร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงด้วย”

เดี๋ยวลี ฉันไม่ได้อยากรู้เรื่องนั้น คืออยากได้นิยามคำตอบประมาณว่า “ใช้ชีวิตสบายๆ ด้วยเงินเกษียณและเที่ยวแบบประหยัดอยู่” หรือไม่ก็ “พอดีมีเพื่อนเก่าอยู่ที่นั่น” อะไรแบบนี้ ฉันขัดใจที่สื่อสารคลาดเคลื่อน แต่ก็ไม่กล้าพอที่จะพูดแบบนั้นกับคุณมัตสึทานิที่เพิ่งรู้จักได้สองวัน

“ว่าแต่ วันนี้คุณคาเกอิโอะลองทำงานเต็มวันแล้ว เป็นยังไงบ้าง พอไหวไหม”